

небесно-то царство, именно учение на блаженства-та какъ сщщность-тѣ на Христовѣ-тѣ проповѣдь.

Малый-тѣ входъ съ евангеліе-то въ царски-тѣ двери отъ сѣверны-тѣ двери и означава Іисусъ-Христово-то ходеніе на всемірнѣхъ проповѣдь подирь крещеніе-то. Свѣща-та предъ Евангеліе-то при малый-тѣ входъ значи, чи евангельско-то учение е благодатный свѣтъ за чловѣцы-тѣ.

Въ царски-тѣ врата діаконъ-тѣ казва:

Премудрость! прости! по ново-български: „мѣдрость“ (сир. ся тайнодѣйствува и ще ся възвѣсти въ читанье-то на апостолъ-тѣ и Евангеліе-то) прѣсти по ново-български-стойки право, со съ вниманіе и благоговѣніе дѣлжны сме да послушаеме мѣдрость.

Въ първенствуѣща-тѣ църквѣхъ въ некои мѣста кога читали пастырски-тѣ поученія и псалмы при Богослуженіе-то сѣдѣли (*) по отъ като ся появляло Евангеліе-то, кое-то съдържи премѣдрость Божіѣхъ всички дѣлжны были да вставѣтъ, и стоѣтъ право и съ благоговѣйно настроеніе на духъ-тѣ.

Въ древность-тѣ въ единовѣрнѣхъ-тѣ и единокровнѣхъ намъ русіѣхъ при пѣніе-то: «приндите поклонимся и припадемъ ко Христу» благочестивы-тѣ руси, всички отъ Господаръ-тѣ и до сиромашъ-тѣ падали на землѣ-тѣ (**), подъ образъ-тѣ на евангеліе-то представлявайки Самій-тѣ Іисусъ Христосъ, Кой-то толькощ встѣпилъ на проповѣдь, и припадайки, тѣмъ да речемъ, кѣмъ стѣпки-тѣ Му. Таковъ обычай на древны-тѣ собратѣя наши руси трогателенъ и достоинъ е за подраженіе и въ наше-то время.

Понеже евангеліе-то послѣ малый-тѣ входъ турася вразъ престолъ-тѣ и изображава Самаго Господа, кой-то встѣпилъ да проповѣдува, за това послѣ малый-тѣ входъ и священнослужители-тѣ, както и всички, колькото ся въ църквѣхъ-тѣ, какъ бы гледейка Самаго Господа, кой-то дошелъ кѣмъ нѣхъ просѣтъ у Него помилованія. Діаконъ-тѣ казва: Господи! спаси благочестивыя и услыши ны, и пѣвцы-тѣ вслѣдъ діаконъ-тѣ молятъ ся съ думы-тѣ: „Святый Боже, Святый Крѣпкій, Святый Безсмертный! Помилуй насъ“.

(*) Сѣдѣние-то въ църквѣхъ еше отъ второй-тѣ вѣкъ и на самъ неодобрили христіански-тѣ писатели. Така Тертуліанъ въ книгѣ-тѣ о молитвѣ казва: «ако ся нѣмъ боимъ да сѣдимъ предъ лице-то на оногизи, кого особенно почитаме; то много нечестиво бы было исто-то да правиме предъ лице-то на живаго Бога. Развѣ искали нѣкойси да направе поношеніе Богу за това, чи молитва-та кѣмъ Него утомила го».

(**) За това пѣщо казува Николай Вулгарій. Глед. Дим. изясн. на литургіѣхъ ч. 2-ръ § 147.